

og har i Logistf Henseende, ja, man kan næsten sige i matematisk Henseende, noget vist bestikkende ved sig. Dette, at Tjenestedagene efter den gamle Hærløv maatte vokse proportionalt med Rekrutstyrken ved Fodfolket, og at Udgifterne derigennem ogsaa maatte vokse proportionalt, er en Tankegang, der ved første Øjeblik har noget meget be-
 stillkende ved sig. Jeg forstaaer saa godt Tankegangen. Der er imidlertid ved Under-
 søgelse af de tidligere Statsregnskaber, som jeg har foretaget, noget, der hos mig har vakt en vis Mistillid til Tankegangens Rigtighed. Jeg skulde have ladet det ligge, indtil i sin Tid et Statsregnskab foreligger efter den ny Hærløv, saa man kan saa fuld
 Visshed for, hvorledes det i den Henseende forholder sig, hvis jeg ikke var kommen ind paa en Undersøgelse af det sidste Argument i Anmærkningerne. Naar man nemlig tager
 Statsregnskaberne for sig, viser det sig — efter dem i alt Fald — at Udgiften ikke er proportionalt stigende i Forhold til Rekrutstyrken ved Fodfolket. I 1890—91 havde der meldt sig ved Fodfolket 6,221 Mand; Udgiften paa Konto B., Citra m. var da ca. 1,260,000 Kr., og denne Udgift er jo et nøjagtigt Udtryk for Tjenestedagene Antal, saaledes som ogsaa den højt-
 ærede Minister gjorde opmærksom paa. I det følgende Aar 1891—92 havde der meldt sig ved Fodfolket 6,461 Rekrutter, altsaa 240 flere. Saa skulde man derefter have ventet, at Tjenestedagene maatte være for-
 øgede med et ret betydeligt Antal, med saadant noget som henved 50,000 Dage, og altsaa en tilsvarende Udgift af et Par og tyve Tusinde Kroner være fremkommet. Men ikke desto mindre er Udgiften i det Aar paa
 Konto B., Citra m. noget mindre, nemlig 1,254,381 Kr. 48 Ore. Det følgende Aar var Rekrutstyrken ved Fodfolket omtrent uforandret, nemlig 6,454, men der faldt Ud-
 gifterne ned til 1,170,000 Kr. Det Aar vil jeg jo helst lade ligge; der maa rimeligvis da have været en eller anden stor Omstæn-
 dighed, som jeg ikke mindes, f. Eks. at nogle Døvelser ere bortfaldne, eller hvad det nu kan være, der maa have kunnet gøre denne store Forskel. Men i det følgende Aar, 1893—94, er Rekrutstyrken 6,863 ved Fod-
 folket og Udgiften paa Konto B., Citra m. 1,287,000 Kr. Naar man nu sammenholder alle disse Tal med hinanden, saa viser det sig jo, at Udgiften paa denne Konto paa
 ingen Maade stiger proportionalt med Rekrutstyrken ved Fodfolket. Hvis den gjorde det, maatte Udgiften fra det første Aar, da der var 6,221 Rekrutter, til det
 sidste Aar, da der var 6,863 Rekrutter,

være steget med henved 70,000 Kr., men i Stedet derfor er den kun steget med saadant noget som 28,000 Kr. Der maa altsaa være noget i Besen her. Disse Tal forekomme mig altsaa at være temmelig elastiske for ikke at sige rent ud mystiske. Jeg tror derfor ikke, at man uden videre kan tillægge denne Tankegang, der skulde begrunde de fremtidige Beparelser paa den ny Hærløv, den store Vægt, som navnlig det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgfreds lægger derpaa. Naar den højtærede Krigsminister paa det
 Statsregnskab, som jeg citerede, henviste til, at der der, paa denne Konto, var betydelig større Udgifter end de, der ere ansatte paa det fremtidige Normalbudget, er det fuld-
 kommen rigtigt; det er vistnok 160,000 Kr. eller saa, og der følger vel ogsaa en Del andre Udgifter paa andre Konti med. Men saa bliver det igen det store Spørgsmaal, om alle disse Udgifter, og maaske andre, der ere sparede, kunne opvejes ved de forøgede
 Udgifter paa andre Konti, for Eksempel Officerslønninger og Underofficerslønninger og rimeligvis paa mange andre Konti. Til Officers- og Underofficerslønninger beløber
 Forøgelsen sig alene til halvandet hundred Tusind Kroner, hvis jeg ikke tager fejl. Som sagt, jeg erkender til fulde, at jeg her bevæger mig paa et for mig ukendt og der-
 for meget vanskeligt Omraade, og den højt-
 ærede Krigsminister maa tilgive mig, hvis jeg tager fejl, men naar jeg altsaa har fundet denne Fejl i Argumentationen, antager jeg ikke, at jeg kan være forpligtet til at have den Tillid til Argumentationen, som jeg ellers paa Forhaand vilde føle mig til-
 højelig til at have.

Herefter skal jeg vende mig til forskel-
 lige Udtalelser af mine tidligere ærede Meningsfæller — ærede tidligere Meningsfæller skulde jeg sige — fra Randers Amts 3dje Valgfreds (Neergaard) og Odense Amts 3dje Valgfreds (Berntsen). Det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgfreds har aabenbart tænkt at tage til sit Valgsprog: Lykken staaar den driftige bi! Det forekommer mig, at hans Tale helt igennem var præget af en overordentlig stor Driftighed, og jeg lagde ogsaa Mærke til, at en stor Del ærede Medlemmer syntes at studse en Del ved den. For mig kom den nu ikke saa overordentlig overras-
 sende, thi jeg havde, ligesom det ærede Medlem fra Ribe den Ære, Lykke og Fornøjelse at være til Stede, da det ærede Medlem fra Randers holdt Generalprøve paa denne Tale. Ganske vist, det ærede Medlem for-
 holdt her de andre ærede Medlemmer nogle af de bedste Bidder i Talen, thi den Gang, da Generalprøven fandt Sted, gav han til-